

Prostituatele, un argument pentru legalizare

MIRCEA KIVU, sociolog

Silviu Prigoană este, fără îndoială, unul dintre cei mai prolifici și mai originali membri ai Parlamentului României, cea mai recentă șotie fiind solicitarea de a primi concediu pentru îngrijirea copilului. Printre cele 28 de inițiative legislative care-i aparțin se numără o încercare de control al presei după modelul audiovizualului, accentuarea rolului social al Loteriei Române, interzicerea cultivării organismelor modificate genetic, schimbarea destinației Palatului Parlamentului, oficializarea apelativului „țigan”, transformarea Poliției Locale în Garda Primăriei și altele. Cele mai multe dintre ele se află în diverse stadii de adoptare, păstrând deci șanse de a deveni legi.

Una dintre aceste inițiative se referă la „exercitarea activităților cu caracter sexual autorizate”. Este mai vechea temă a legalizării prostituției. Ca și propunerile precedente pe această temă (Florian Udrea în 2000, Constanța Popa -PRM - în 2002, Vasile Blaga în 2007, Comisia Prezidențială pentru Analiza Riscurilor Sociale și Demografice în 2009), a fost primită cu zâmbete malițioase și proteste din partea Bisericii Ortodoxe, care o califică drept „atentat la demnitatea persoanei umane, la instituția sacră a familiei și la moralitatea publică”. Adversarii legalizării confundă, de regulă, norma morală sau religioasă cu cea juridică. Nu e creștinește să dai bani cu camătă, nici să ai relații sexuale în afara căsătoriei, dar e legal. Prostituția este de peste jumătate de secol incriminată în România, dar cu toate acestea nu a încetat niciodată să existe sub diferite forme (nu mă refer aici la cea politică). O vedem pe străzi, în anunțurile de mică publicitate, pe internet, în stabilimente cu diverse denumiri (saloane de masaj, cluburi de noapte). Nu legalizarea ar crea fenomenul, ci invers. El produce însă, nefiind reglementat, o serie de „efecte colaterale”, cum ar fi utilizarea minorilor, traficul de carne vie, sechestrări de persoane, răpiri și violuri, șantaje asupra clienților și, nu în ultimul rând, răspândirea unor boli grave. Acestea produc mult mai mult rău decât prostituția în sine. Legalizarea ar însemna circumscrierea în anumite limite și crearea de premise pentru lupta împotriva fenomenelor enumerate.

În măsura în care există prostituție, există prostituate. Femeile (sau bărbații, chiar dacă domnul Prigoană nu vrea să-i ia în considerare) care practică această meserie de voie sau de nevoie (de cele mai multe ori, alegerea inițială nu le-a aparținut) fac parte din societatea în care trăim.

În condițiile actuale ale prostituției interzise, dar tolerate, ele sunt sclavele proxeneților, iar societatea nu vrea să audă de soarta lor. Dacă se îmbolnăvesc, nu au dreptul la asistență medicală, iar o dată ce vârsta le împiedică să-și mai practice meseria devin muritoare de foame sau sunt obligate să se înscrie în alte activități infracționale. Supuse oprobriului, ele nu au nici o șansă de a duce vreodată o viață normală. Paradoxal, tocmai legalizarea le-ar oferi o șansă ca la un moment dat să opteze pentru altceva. Mă întreb dacă atitudinea de simplă negare a acestei realități are legătură cu preceptele creștinești. A spune doar că își merită soarta, pentru că au ales (oare?) să trăiască în păcat mi se pare o atitudine cel puțin barbară. •